

- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, onko valmisteveroja koskevasta yleisestä järjestelmästä ja direktiivin 92/12/EY kumoamisesta 16.12.2008 annetun neuvoston direktiivin 2008/118/EY⁽²⁾ 2 artiklan b alakohtaa ja 7 artiklan 1 kohtaa sekä yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annetun neuvoston direktiivin 2006/112/EY⁽³⁾ 2 artiklan 1 kohdan d alakohtaa ja 70 artiklaa tulkittava siten, että velvollisuus maksaa valmisteveroa ja/tai arvonlisäveroa ei lakkaa, jos, kuten käsiteltävässä asiassa, salakuljetetut tavarat julistetaan valtiolle menetetyiksi ja myöhemmin takavarikoidaan sen jälkeen, kun ne oli jo tuotu säännösten vastaisesti (luovutettu kulutukseen) unionin tullialueelle, vaikka tullivelka on lakannut asetuksen (EU) N:o 952/2013 124 artiklan 1 kohdan e alakohdassa säädetyn perusteen mukaisesti?

⁽¹⁾ EUVL 2013, L 269, s. 1.

⁽²⁾ EUVL 2009, L 9, s. 12.

⁽³⁾ EUVL 2006, L 347, s. 1.

**Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Administrativen sad Sofia-grad (Bulgaria) on esittänyt 2.10.2020 –
V.M.A. v. Stolichna Obsthina, Rayon "Pancharevo"**

(Asia C-490/20)

(2020/C 433/44)

Oikeudenkäyntikieli: bulgaria

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Administrativen sad Sofia-grad

Pääasian asianosaiset

Kantaja: V.M.A.

Vastaaja: Stolichna Obsthina, Rayon "Pancharevo"

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko SEUT 20 ja SEUT 21 artiklaa sekä Euroopan unionin perusoikeuskirjan 7, 24 ja 45 artiklaa tulkittava siten, että ne ovat esteenä sille, että Bulgarian hallintoviranomaiset kieltäytyvät antamasta lapselle bulgariaista syntymätodistusta sillä perusteella, että kantaja ei suostu kertomaan viranomaisille, kumpi lapsen äideistä on hänen biologinen äitinsä, kun Bulgarian hallintoviranomaisilta on haettu syntymätodistusta sellaiselle toisessa EU-jäsenvaltiossa syntyneelle lapselle, joka on Bulgarian kansalainen ja jonka syntymästä on todistuksena espanjalainen syntymätodistus, johon on merkitty kaksi naispuolista henkilöä lapsen äideiksi ilmoittamatta tarkemmin, onko toinen heistä – ja jos on, kumpi – lapsen biologinen äiti?
- 2) Onko SEU 4 artiklan 2 kohtaa ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan 9 artiklaa tulkittava siten, että EU-jäsenvaltioiden kansallisen identiteetin ja valtiosääntöidentiteetin kunnioittamisen periaatteesta seuraa, että jäsenvaltioilla on vanhemmuuden vahvistamista koskevan lainsäädännön osalta laaja harkintavalta? Erityisesti:
- onko SEU 4 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että siinä jäsenvaltioiden sallitaan vaatia tietoja lapsen biologisesta polveutumisesta?
 - onko SEU 4 artiklan 2 kohtaa, luettuna yhdessä perusoikeuskirjan 7 artiklan ja 24 artiklan 2 kohdan kanssa, tulkittava siten, että asiassa on suoritettava punninta, jossa jäsenvaltion kansallista identiteettiä ja valtiosääntöidentiteettiä verrataan lapsen etuun pyrkimyksessä löytää tasapaino näiden intressien välillä ja jonka yhteydessä on otettava huomioon, että tällä hetkellä ei ole arvokonsensusta tai oikeudellista konsensusta mahdollisuudesta merkitä samaa sukupuolta olevia henkilöitä vanhemmiksi syntymätodistukseen ilmoittamatta tarkemmin, onko jompikumpi vanhemmista lapsen biologinen vanhempi – ja jos on, kumpi? Jos tähän kysymykseen vastataan myöntävästi, miten näitä intressejä voitaisiin konkreettisesti verrata toisiinsa?

- 3) Onko Brexitin oikeusvaikutuksilla merkitystä ensimmäiseen kysymykseen annettavan vastauksen osalta, kun yksi lapsen vanhemmaksi toisessa jäsenvaltiossa annettuun syntymätodistukseen merkitty äiti on Yhdistyneen kuningaskunnan kansalainen ja lapsen toinen äiti on EU-jäsenvaltion kansalainen, kun erityisesti otetaan huomioon, että bulgarialaisen syntymätodistuksen epääminen lapselta on esteenä sille, että EU-jäsenvaltio voisi antaa lapselle henkilölisyyssodistuksen, jolloin syntymätodistuksen epääminen voi estää lasta käyttämästä unionin kansalaisen oikeuksiaan rajoituksetta?
- 4) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi: Onko toimivaltaisilla kansallisilla viranomaisilla unionin oikeuden ja erityisesti tehokkuusperiaatteen nojalla velvollisuus poiketa syntymätodistuksen laatimismallista, joka on osa voimassa olevaa kansallista oikeutta?

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Corte suprema di cassazione (Italia) on esittänyt 30.9.2020 – Randstad Italia SpA v. Umana SpA ym.

(Asia C-497/20)

(2020/C 433/45)

Oikeudenkäyntikieli: italia

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Corte suprema di cassazione

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Randstad Italia SpA

Vastavalituksen tekijät: Umana SpA, Azienda USL Valle d'Aosta, IN. VA SpA ja Synergie Italia agenzia per il lavoro SpA

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Ovatko SEU 4 artiklan 3 kohta, SEU 19 artiklan 1 kohta sekä SEUT 2 artiklan 1 ja 2 kohta ja SEUT 267 artikla, luettuna myös yhdessä Euroopan unionin perusoikeuskirjan 47 artiklan kanssa, esteenä senkaltaiselle tulkintakäytännölle, joka koskee Italian perustuslain (Costituzione) 111 §:n 8 momenttia, siviiliprosessilain (codice di procedura civile) 360 §:n 1 momentin 1 kohtaa ja 362 §:n 1 momenttia sekä hallintoprosessilain (codice del processo amministrativo) 110 §:ää – siltä osin kuin näissä kansallisissa säännöksissä sallitaan kassaatiovalituksen tekeminen Consiglio di Stato tuomioista ”tuomiovaltaan liittyvistä syistä” –, sellaisena kuin tämä tulkintakäytäntö ilmenee Corte costituzionale (perustuslakituomioistuin, Italia) vuonna 2018 antamasta tuomiosta nro 6 sekä sitä seuraavasta kansallisesta oikeuskäytännöstä, jossa muutettiin aiempaa lähestymistapaa ja katsottiin, ettei kassaatiovalitusta voida tehdä ”tuomiovallan puuttumisen tapauksessa” muutoksen hakemiseksi sellaisiin Consiglio di Stato tuomioihin, joissa sovelletaan kansallisesti vahvistettuja mutta unionin tuomioistuimen tuomioiden kanssa ristiriidassa olevia tulkintakäytäntöjä sellaisilla Euroopan unionin oikeuden soveltamisalaa kuuluvilla aloilla (käsiteltävässä asiassa julkisia hankintoja koskevien sopimusten tekemisen alalla), joilla jäsenvaltiot ovat sitoutuneet olemaan käyttämättä suvereenia toimivaltaansa unionin oikeuden vastaisesti, ja kun kyseinen tulkintakäytäntö johtaa sellaisten unionin oikeuden rikkomisten vakiintumiseen, jotka voitaisiin korjata edellä mainitun oikeussuojakeinon avulla, ja vaarantaa unionin oikeuden yhtenäisen soveltamisen ja unionin oikeuden kannalta merkityksellisten subjektiivisten oikeudellisten tilanteiden osalta oikeussuojan tehokkuuden, mikä on ristiriidassa sen vaatimuksen kanssa, jonka mukaan jokaisen tuomioistuimen on sovellettava täysimääräisesti unionin oikeutta sitovalla tavalla unionin tuomioistuimen siitä antaman asianmukaisen tulkinnan mukaisesti, kun otetaan huomioon jäsenvaltioiden menettelyllisen itsemääräämisoikeuden rajat prosessuaalisia instituutioita määritettäessä?